

Sygnatura akt XI C 1748/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 27 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Bojarska

Protokolant: Małgorzata Kotulska

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2016 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa (...) z siedzibą we W.

przeciwko J. K.

o zapłatę 2 964, 79 zł

oddala powództwo

Sygn. akt XI C 1748/15

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) we W. w pozwie z dnia 27 sierpnia 2015r. domagała się zasądzenia od pozwanej J. K. (poprzednio G.) kwoty 2964,79 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i przyznania zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że pomiędzy pozwaną a Bankiem (...) z siedzibą we W. w dniu 15 kwietnia 2010 r. zawarta została umowa bankowa o numerze (...), na podstawie której pozwana otrzymała określoną sumę pieniężną i zobowiązała się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w tej umowie. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania wobec czego niespłacona wierzytelność stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Pozwana został wezwany do zapłaty, jednakże bezskutecznie. Wobec powyższego wierzytelność w dniu 25 czerwca 2013 r. została przeniesiona na podstawie umowy przelewu wierzytelności zawartej pomiędzy pierwotnym wierzycielem a stroną powodową. Na zadłużenie pozwanej składa się kwota 1993,09 zł z tytułu należności głównej oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 977,70 zł.

W niniejszej sprawie pozwana, wezwana prawidłowo na rozprawę, nie ustosunkowała się do żądania pozwu i nie wniosła o rozpoznanie sprawy podczas jej nieobecności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 czerwca 2013 r. pomiędzy Bankiem (...) S.A. z siedzibą we W. a stroną powodową zawarta została umowa sprzedaży wierzytelności. Bank oświadczył, że sprzedaje na rzecz nabywcy wierzytelności z tytułu należności głównej (kapitału) opisane w załączniku nr 2 do umowy, a nabywca kupuje wierzytelności od Banku. Wykaz wierzytelności w formie papierowej zawiera załącznik nr 2 do umowy natomiast dodatkowe dane dotyczące portfela, w zakresie określonym w załączniku nr 3, zawierające wykaz aktualnego zadłużenia na dzień zawarcia umowy, miały być przekazane nabywcy w formie elektronicznej.

Strony umowy ustaliły, że przejście na nabywcę portfela wraz z ewentualnymi zabezpieczeniami nastąpi pod warunkiem uiszczenia w całości ceny kupna. Przejście portfela następuje z chwilą uznania rachunku bankowego Banku.

/dowód:

- umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 25.06. 2013 r. k. 8-12v.

W nieustalonym dniu sporządzony został druk o nazwie „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji” , gdzie w poszczególnych rubrykach wskazano imię i nazwisko pozwanej, numer PESEL, adres zamieszkania, kapitał, odsetki i koszty.

/dowód:

- druk „wyciąg elektronicznego załącznika do umowy cesji” , k. 13.

W dniu 21 sierpnia 2015 r. strona powodowa na podstawie art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych wystawiła „wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...)”, w którym oświadczyła, że w dniu 25 czerwca 2013 r. nabyła od (...) S.A. we W. wierzytelność wobec pozwanej, wynikającą z umowy karty kredytowej.

/dowód:

- „wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 21.08 2015r.”, k- 7.

W dniu 20 listopada 2014 r. sporządzone zostało pismo, skierowane do pozwanej o zamiarze rozpoczęcia sądowego etapu dochodzenia długu wynikającego z umowy nr karty kredytowej (...) z dnia 15 kwietnia 2010 r. wskazujące na aktualne zadłużenie w kwocie 2822,16 zł.

/dowód:

- pismo Kancelarii (...). z dnia 20.11.2014r., k. 14-15.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Strona powodowa domagała się od pozwanej zapłaty należności wynikającej z umowy o prowadzenie karty kredytowej, powołując się na to, że dochodzona wierzytelność została nabyta przez stronę powodową od (...) S.A. z siedzibą we W. na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 25 czerwca 2013 r.

Stosownie do treści art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 2 kpc).

Wątpliwości Sądu dotyczą legitymacji procesowej czynnej strony powodowej. wobec czego nie można było przyjąć za prawdziwe jej twierdzeń przytoczonych w pozwie. Otóż, aby ochrona prawna mogła być przez Sąd udzielona, z żądaniem jej udzielenia musi wystąpić osoba do tego uprawniona. Tymczasem w niniejszej sprawie strona powodowa nie wykazała czynnej legitymacji procesowej. Wprawdzie w uzasadnieniu pozwu wskazała ona, że na podstawie umowy cesji przejęła od Banku (...) S.A. we W. prawa do wierzytelności wobec pozwanej, niemniej dołączone przez nią do

pozwu dokumenty (umowa sprzedaży wierzytelności, wyciąg z elektronicznego załącznika) nie stanowią dowodu na powyższe.

W myśl art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Na skutek przelewu, wierzytelność cedenta (dotychczasowego wierzyciela) przechodzi na cesjonariusza (nabywcę wierzytelności) w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia. Warunkiem skutecznego zawarcia umowy przelewu i rozporządzenia wierzytelnością jest to, aby była ona zindywidualizowana. Winien został określony stosunek prawny, z którego ona wynika. Ważne jest zatem wskazanie stron tego stosunku, świadczenia jak również jego przedmiotu. Kodeks cywilny nie posługuje się pojęciem cesji globalnej. W literaturze określając ten rodzaj czynności wskazuje się, że obejmuje ona większość a nawet wszystkie wierzytelności, nawet przyszłe, przysługujące wobec jednego lub kilku dłużników. Nie wzbudza kontrowersji cesja globalna, gdy istniejące wierzytelności zostały dostatecznie oznaczone (tak K. Zagrobelny, Komentarz do Kodeksu cywilnego, Warszawa 2006, CH BECK, str. 877).

W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała, aby nabyła wierzytelność względem pozwanej wynikającą z umowy o prowadzenie karty kredytowej, zawartej przez pozwaną z (...) S.A. we W..

W celu wykazania nabycia wierzytelności wobec pozwanego strona powodowa przedłożyła w poczet materiału dowodowego umowę przelewu wierzytelności z dnia 25 czerwca 2013 r. wraz z wyciągiem z elektronicznego załącznika. Na podstawie przedstawionych przez stronę powodową dokumentów nie można stwierdzić, czy strona powodowa skutecznie nabyła wierzytelność przysługującą Bankowi (...) S.A. we W. względem pozwanej. Dowodu na potwierdzenie skuteczności dokonanej cesji wierzytelności wobec pozwanej, jej rodzaju i wysokości nie stanowi złożony do akt druk zatytułowany „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji”, wobec którego należy stosować odpowiednio przepisy o dowodzie z dokumentu. Powinien on zatem odpowiadać wymaganiom stawianym dokumentowi, czyli zawierać podpis oraz oznaczenie daty jego sporządzenia. Dopiero dokument opatrzony datą i podpisem osoby, która go sporządziła stanowi oświadczenie tej osoby, że dokonała sporządzenia takiego dokumentu. Natomiast nie jest objęty domniemaniem, że takie oświadczenie jest zgodne ze stanem rzeczywistym. Na potrzeby postępowania dowodowego niezbędne jest zaznaczenie daty sporządzenia dokumentu oraz zaopatrzenia go w podpis. Dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Odnosząc się do dowodu w postaci „wyciągu z załącznika do umowy cesji” należy mieć na uwadze, że nie jest wiadomym, kiedy ten wydruk został sporządzony. Ponadto, jak wynika z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 25 czerwca 2013 r., do umowy został sporządzony wykaz w postaci listy wierzytelności w postaci papierowej, będącymi integralną częścią umowy. Nie jest możliwa weryfikacja wyciągu przedłożonego w poczet materiału dowodowego, gdyż nie dołączono wykazu wierzytelności, o którym mowa w pkt 2 pdpkt 2.1. umowy cesji. Wskazać także należy, że wykaz wierzytelności w formie papierowej zawiera załącznik nr 2 do umowy natomiast dodatkowe dane dotyczące portfela, w zakresie określonym w załączniku nr 3, zawierające wykaz aktualnego zadłużenia na dzień zawarcia umowy, miały być przekazane nabywcy w formie elektronicznej, przy czym nie jest wiadomym, jakie dane zawiera załącznik nr 3 w formie elektronicznej, gdyż przedłożono jedynie umowę cesji wraz ze wskazaniem na ostatniej stronie załączników, gdzie załącznik nr 3 oznaczony jest jako „zakres danych do przekazania” bez wskazania tych danych. Tym samym nie jest wiadomym, czy wyciąg z elektronicznego załącznika, przy założeniu, że jest to wyciąg z załącznika nr 3, zawiera tożsame dane z wyciągiem w formie papierowej. Strona powodowa wskazała, że dysponuje jedynie jednym egzemplarzem papierowego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności i w związku z powyższym nie może go przedłożyć. Taka argumentacja pozostaje nieprzekonująca. W ocenie Sądu nic nie stoi na przeszkodzie, aby sporządzić kopię załącznika, poświadczyć za zgodność z oryginałem i dołączyć do pozwu, wszak stronę powodową reprezentuje profesjonalny pełnomocnik.

Podobnie jak wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności Sąd ocenił dowód w postaci pisma reprezentującej stronę powodową Kancelarii (...) z dnia 20 listopada 2014r. Jest to kserokopia niepoświadczona za zgodność z oryginałem, która stanowi jedynie dokument prywatny sporządzony przez pełnomocnika strony

powodowej, a zatem nie może mieć decydującego znaczenia dla wykazania istnienia i wysokości dochodzonej wierzytelności, a także faktu jej przejścia na rzecz strony powodowej.

W odniesieniu do dowodu w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej uznać należy, iż powyższy dokument nie stanowi dowodu na istnienie wymagalnego zobowiązania w stosunku do pozwanego, a jedynie dowód złożenia przez pełnomocnika strony powodowej oświadczenia o treści w nim wskazanej. Dokument ten w istocie nie potwierdza przejścia praw z opisanej w nim transakcji. Stwierdzić należy, że po myśli z art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych. Wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu mają moc dokumentów urzędowych zgodnie z art. 194 u.f.i, a zatem zgodnie z art. 244 § 1 k.p.c. stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo poświadczane. Dodany przez art. 2 ustawy z dnia 19 kwietnia 2013 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. poz. 777), która weszła w życie z dniem 20 lipca 2013 r., ust. 2 art. 194 omawianej ustawy stanowi, iż moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Zasadniczym celem uchwalonej ustawy było wykonanie obowiązku dostosowania przepisów prawa do dwóch wyroków Trybunału Konstytucyjnego, w których stwierdził on niezgodność z Konstytucją przepisu art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (wyrok TK z dnia 15 marca 2011 r., sygn. akt P 7/09) oraz przepisu art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (zob. wyrok TK z dnia 11 lipca 2011 r., sygn. akt P 1/10). Właściwie wypełniony, należycie opatrzone i podpisany wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stanowić więc może jedynie dowód prywatny nie posiadający jakiegokolwiek szczególnej mocy dowodowej. Dokument prywatny zgodnie z art. 245 k.p.c. stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Nie dowodzi jednak istnienia wierzytelności na rzecz zbywcy jak i faktu przejścia wynikających z niej praw na skutek przelewu na rzecz funduszu. Wyrażnego podkreślenia wymaga również, że samo dokonanie zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność ta istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. Organy funduszu nie mają wystarczających kompetencji do zbadania, czy nabywana wierzytelność faktycznie istnieje. Nadmierne rozszerzenie domniemania wynikającego z art. 194 u.f.i. prowadziłoby do pogorszenia sytuacji dłużników (lub domniemanych dłużników) względem funduszy. Dołączony do pozwu dokument opisany jako wyciąg z ksiąg rachunkowych, nie wykazał - w ocenie Sądu - skutecznego nabycia wierzytelności w stosunku do pozwanej, a także samego jej istnienia oraz wysokości.

Nadto wskazać także należy, że w umowie cesji z dnia 25 czerwca 2013r. strony uzgodniły, że jej skuteczność będzie uzależniona od zapłaty ceny (pkt 16 pdpkt 16.6 umowy cesji). Brak jest w aktach sprawy dowodu na to, że faktycznie doszło do zapłaty ceny. Wobec powyższego strona powodowa także z tego powodu nie wykazała, że nastąpiło przejście na nabywcę wierzytelności na podstawie umowy z 25 czerwca 2013 r.

Sąd uznał zatem, iż strona powodowa nie udźwignęła ciężaru udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Podkreślić przy tym trzeba, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok SN z dnia 22.11.2001 r., sygn. I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44). Zgodnie z art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony, a w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że ten, kto powołuje się na przysługujące mu prawo, występując z żądaniem obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądania. Chodzi tu o fakty, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wykazujące istnienie prawa.

Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17.12.1996 r., sygn. I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76). Dopuszczenie dowodu z urzędu jest co do zasady prawem, a nie obowiązkiem sądu. W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

Mając na uwadze powyższe rozważania oraz treść art. 232 k.p.c. to strona powodowa była obowiązana przede wszystkim wykazać nabycie wierzytelności wobec pozwanej i z tego obowiązku się nie wywiązała, co skutkowało oddaleniem powództwa. Okoliczność przejścia wierzytelności ściśle określonej na rzecz nabywcy (istnienie legitymacji czynnej) jest okolicznością istotną, którą sąd bierze pod uwagę z urzędu. Obowiązkiem strony powodowej było wykazanie nabycia konkretnej wierzytelności przysługującej wobec pozwanego, czego jednak nie uczyniła. Biorąc powyższe pod uwagę orzeczono jak w sentencji. Jednocześnie wskazać należy, iż Sąd nie orzekł w wyroku o kosztach procesu, albowiem strona powodowa w całości przegrała proces, a pozwana nie poniosła żadnych kosztów procesu.